

☰ Menu 🔍 Search

PARIISI MANIFEST

EUROOPA, MILLESSE ME USUME

1. Euroopa kuulub meile ja meie kuulume Euroopale. Need maad siin on meie kodu ja teist meil ei ole. Me peame Euroopat nii kalliks, et seda ei suuda me lõpuni seletada ega õigustada. Asi on ühises ajaloos, lootuses ja armastuses. Asi on sisseharjunud olemise viisis, ülevuse ja valu hetkis. Asi on innustavates ärareppimise kogemustes ja ühise tuleviku terenduses. Tavapärased maastikud ja sündmused kannavad meie, aga mitte teiste jaoks erilisi tähendusi. Kodu on koht, kus kõik on tuttav ja kus meid tuntakse ikka ära, kui kaugele me vahepeal ka rändaks. Just see on tegelik Euroopa – meie hinnaline ja asendamatu tsivilisatsioon.

Euroopa on
meie kodu

2. Euroopa on küll rikas ja suur, aga teda ähvardab vale arusaamine iseendast. See vale Euroopa kujutab ette, et ta on meie tsivilisatsiooni täitumus, kuid tegelikult ta hoopis võõrandab meilt kodu. Ta toetub Euroopa tõeliste vooruste liialdamisele ja moonutamisele ning on pime omaenese pahede

Meid ähvardab
vale Euroopa

suhtes. See vale Euroopa pilab iseennast hellitledes ühekülgselt meie ajalugu ning on ületamatult eelarvamuslik meie mineviku suhtes. Tema eestkõnelejad on valinud orvuks jäämise ning arvavad, et olla orb – olla koduta – ongi õilis saavutus. Nõnda ülendab vale Euroopa ennast selleni, et peab end sellise üleilmse kogukonna eelkäijaks, mis pole tegelikult ei üleilmne ega ka kogukond.

3. Vale Euroopa eestseisjad on ära nõidunud ebausku vältimatult toimuvasse progressi. Nad usuvad, et nende poolel on Ajalugu. See usk teeb nad kõrgiks ja põlglikuks ega lase tunnistada puudusi enda konstrueeritavas rahvusriikidejärgses ja kultuurijärgses maailmas. Nad ei tunne isegi seda, millest tegelikult lähtub inimese korralikkus, mida ei pea kalliks mitte ainult nemad, vaid ka meie. Nad lükkavad kõrvale Euroopa kristlikud juured ja ütlevad neist isegi päris lahti. Samas pingutavad nad väga, et mitte solvata moslemeid, ning arvavad, et nood võtavadki rõõmuga omaks nende multikultuurse vaateviisi. Eelarvamuslusesse, ebausku ja rumalusse uppununa ning tühjast uhkusest ja ennastkiitvatest utoopilistest tulevikuvisionidest pimestatuna surub vale Euroopa instinktiivselt maha teisitimõtlejate. Ja loomulikult tehakse seda vabaduse ja sallivuse nimel.

Vale Euroopa on utopistlik ja türanlik

4. Oleme sattumas tupiktee lõppu. Suurim ähvardus Euroopa tulevikule ei tule ei Vene avantürismist ega moslemi sisserändest, vaid tõeline Euroopa on ohus just seepärast, et asjade ettekujutamise on meil lämmatavalt endale haaranud vale Euroopa. Meie rahvaid ja ühist kultuuri õõnestavad ulmad ja enesepetmine selles, mis Euroopa on ja mis ta peaks olema. Meie siin töötame, et seisame vastu oma tuleviku niisugusele ohustamisele. Tõeline Euroopa on see, kuhu meie kõik tegelikult ku-

Me peame kaitsma tõelist Euroopat

ulume, ja seda me kaitseme, hoiame alal ja tema eest ka võitleme.

5. Tõeline Euroopa ootab ja julgustab, et inimesed võtaksid tegusalt osa poliitilise ja kultuurielu ühisest kujundamisest. Euroopalik ideaal on solidaarsus, mis põhineb kõigile kehtiva seadustikuga nõussejäämisel, kusjuures seadustikul on püritud nõudmised. Nõustumine ei ole küll alati käinud esindusdemokraatia vormis, kuid meie kodanikulojaalsuse traditsioonid kajastavad ometi, et meie aluspõhimõtte on olla nõus oma poliitiliste ja kultuuritraditsioonidega, ükskõik mis vormid nad ka võtaks. Varasemal ajal on eurooplased võidelnud selle nimel, et avada poliitilised süsteemid rohkem rahva osalusele ja me oleme õigusega uhked selle mineviku üle. Isegi kui seda taotletigi mõnikord avalikult vastu hakates, kinnitati ometi südamesoojusega, et meie maailmajao rahvaste traditsioonides võib küll olla ebaõiglust ja ebaõnnestumisi, aga nad on ikka just meie endi omad. Selline pühendumine reformimisele teeb Euroopast paiga, kus otsitakse ikka edasi üha suuremat õiglust. See progressivaim sünnib meie kodumaade armastamisest ja neile truuks jäämisest.

Solidaarsus ja kodanikulojaalsus ärgitavad tegusalt osalema

6. Euroopa ühtsuse vaimsus laseb meil avalikus sfääris teisi usaldada isegi siis, kui me oleme kuskil võõrad. Euroopa linnade avalikud pargid, keskväljakud ja laiad peatänavad väljendavad Euroopa poliitika vaimsust: meil on ühine elu ja res publica. Me peame enesestmõistetavaks, et meil on kohustus kanda vastutust oma ühiskonna tuleviku eest. Me ei ole passiivsed allujad, kelle üle valitsevad ükskõik kas vaimulikud või ilmalikud despootlikud jõud. Ja me ei ole silmili maas ka halastamatute ajaloojõudude ees. Eurooplaseks olemise juurde kuulub poliitikat ja ajalugu kujundav toimejõud. Me oleme oma ühise ajaloo loojad.

Me ei ole passiivsed allujad

7. Tõeline Euroopa on rahvaste kogukond. Meil on oma keeled, pärimused ja piirid, kuid ikkagi oleme alati ära tundnud omavalisuse suguluse ja seda isegi siis, kui oleme sattunud vastakuti või sõtta. Meile paistab, et see ühtsus mitmekesisuses on loomulik asi, kuid ta on hoopis erakordne ja hinnaline, sest selline asjade seis pole ei loomulik ega vältimatu. Ühtse mitmekesisuse kõige tavalisem poliitiline vorm on impeerium. Rooma impeeriumi langemise järgsetel sajanditel üritasidki Euroopa sõdalastest kuningad seda taasluua ja impeeriumi vormi ahvatlus kestab ikka edasi. Siiski jäi tegelikult peale hoopis rahvusriik, mis poliitilise vormina ühendab rahvaksolemise ja suveräänsuse. Nõnda ongi rahvusriigist saanud Euroopa tsivilisatsiooni eripärane tunnus.

Euroopa eripärane tunnus on rahvusriik

8. Iga rahvuskogukond on uhke, et valitseb end ise ja omal moel. Ta kiidab tihti oma rahvuslikke saavutusi kunsti ja teaduse vallas, võistleb teiste omasugustega ja seda mõnikord ka lahinguväljal. Nõnda on Euroopa saanud haavata, mõnikord raskelt, kuid see pole kunagi ohustanud meie kultuuride ühtsust. Asjad on lausa vastupidi. Euroopa rahvusriikide kehtestamise ja selgepiiriliseks muutumisega on ühine Euroopa identiteet ainult tugevnenud. Pärast XX sajandi esimesel poolel toimunud maailmasõdade kohutavat verevalamist tekkis meis veelgi tugevam tahe austada oma ühist pärandit. See tõestab, kui sügav ja jõuline on Euroopa – kosmopoliitne tsivilisatsioon õiges mõttes. Me ei otsi pealesurutud ega jõustatud ühtsust, mis on omane impeeriumile. Euroopa kosmopoliitsus näitab hoopis kodanikulojaalsust ja laiale maailmale avatud isamaa-armastust.

Me ei toeta ühtsuse pealesurumist ega jõustamist

9. Tõelist Euroopat on iseloomustanud ristiusk. Kiriku üleüldine vaimuimpeerium tõi Euroopale kultuuriühtsuse ja seda ilma

Kultuuriühtsusele on ärgitanud

poliitilise impeeriumita. Nõnda on saanud võimalikuks, et Euroopa ühiskultuuri raames on hakanud õitsema palju omaette kodanikulojaalsusi. Euroopa elule on saanud omaseks autonoomia, mida me nimetame kodanikuühiskonnaks. Pealegi ei anna ristiusu Evangeeliumikuulutus kõikehõlmavat jumalikku seadust ning Euroopa ühtsust ohtu seadmata saabki nõnda lubada ja austada eri rahvaste erisuguseid ilmalikke seadusi. Ei ole juhus, et ristiusu allakäiku Euroopas saadavad katsed kehtestada uuesti poliitiline ühtsus – pseudoreligioosse tundlemisega kaetud raha ja regulatsioonide impeerium, mida loob Euroopa Liit.

ristiusk

10. Tõelises Euroopas kinnitatakse iga inimese võrdset väärikust sõltumata soost, seisusest või rassist. Ka see tuleb meie kristlikest juurtest. Meie tasased voorused – õiglane suhtumine, kaastunne, halastamine, andeksandmine, rahuobitamine, heategev armastus – on selgelt kristlikku päritolu. Ristiusk löi täielikult uueks mehe ja naise vahelise suhte, hakates enneolematul viisil hindama armastust ja vastastikust truudust. Abieluside laseb nii meestel kui ka naistel õitseda teineteisega kokku kuuludes. Enamik ohverdusi, mida teeme, toome abikaasa ja laste heaks. See eneseandmise vaim on veel üks ristiusu panus sellesse Euroopasse, mida me armastame.

Euroopat toidavad tema kristlikud juured

11. Tõelist Euroopat innustab ka antiigi pärand. Me tunneme enda ära Vana-Kreeka ja Vana-Rooma kirjandusest. Eurooplas-tena pürime me suursugususe poole, mis on antiigi vooruste kroon. Mõnikord on see viinud vägivaldse võitluseni ülemvõimu eest. Kuid parimal juhul innustab soov jõuda tippu inimesi looma ületamatult ilusaid muusika- ja kunstiteoseid ning saavutama erakordseid läbimurdeid teaduses ja tehnoloogias. Tõelises Euroopas ei ole kunagi unustatud ennast ohjanud vanade roomlaste karme voorusi ega vanade kreeklaste ko-

Antiiksed juured julgustavad taotlema tippujõudmist

danikuna ühiskonnas osalemise uhkust ning filosoofilist uurimisvaimu. Ka see pärand on meie oma.

12. Tõeline Euroopa pole kunagi olnud täiuslik. Vale Euroopa eest seisjad ei eksi, kui taotlevad arengut ja uuendusi, ning 1945. ja 1989. aastast alates ongi saavutatud palju sellist, mida peaksime üha väärtustama ja austama. Meie ühine elu on kestev pürgimus, mis kogu aeg elab ega ole mingi sumbunud pärand. Kuid Euroopa tulevik ei toetu võltsile universalismile, mis nõuab unustust ja eneseeitust, vaid end üha uuendavale parimate traditsioonide jätkamisele. Euroopa ei alanud alles valgustusajastuga. Meie kallid kodu ei ole ka Euroopa Liiduga täiusesse jõudnud. Tõeline Euroopa on kogukond rahvastest, mis hoiavad küll, ja seda mõnikord jõulisel moel, omaette, kuid mida ometi ühendab vaimne pärand, mille üle üksteisega arutatakse ja mida üheskoos arendatakse, mida omavahel jagatakse – ja mida armastatakse. Nii on ja ka jääb.

Euroopa on
ühisettevõtmine

13. Tõeline Euroopa on ohus. Rahvasuveräänsuse saavutused, vastuseis impeeriumile, ühiskondlikuks armastuseks võimeline kosmopoliitsus, inimliku ja väärrika elu kristlik pärand, elav läbikäimine antiigipärandiga – kõik see on meilt käest libisemas. Vale Euroopa eestseisjad konstrueerivad üleüldiste inimõiguste võltskristlust, meie aga kaotame oma kodu.

Kodu hakkab
meilt käest
libisema

14. Vale Euroopa uhkeldab pretsedenditu pühendumisega inimese vabadusele. Ent see vabadus on väga ühekülgne. Ta reklaamib end kui vabanemist kõigist piirangutest: kui seksuaalvabadust, kui eneseväljendusvabadust, kui vabadust olla "ise". 1968. aasta põlvkond näeb neid vabadusi kui suure väärtusega võitu kultuurirežiimi üle, mis oli varem ülivõimas ja ahistav. Nad peavad endid suurteks vabastajateks ja oma üleastu-

Võidutseb
valevabadus

mised kuulutatakse õilsateks moraalisaavutusteks, mille eest tuleb tänulik olla kogu maailmal.

15. Euroopa nooremate põlvkondade jaoks ei ole tegelikkus paraku nii roosiline. Vabameelne naudisklemine viib tihti tülpimusse ja sügava mõttetuse tundmisele. Abieluside on nõrgenenud. Seksuaalsuva sogases vees nurjub tihti meie noorte sügav soov abielluda ja luua perekond. Vabadusest, mis nurjab meie südame süvimad igatsused, saab needus. Meie ühiskonnad paistavad langevat individualismi, isoleerumise ja sihi puudumise küüsi. Vabaduse asemel määratakse meid kohanema tarbimisest ja meediast juhitud kultuuri tühjusega. Meie kohus on rääkida tõtt: 1968. aasta põlvkond mitte ei ehitanud, vaid hoopis hävitas. Tekitatud tühjuse täidab nüüd sotsiaalmeedia, odav turism ja pornograafia.

Laialt levib individualism, isoleerumine ja sihi puudumine

16. Me küll kuuleme kogu aeg pretsedenditu vabaduse teemal uhkeldamist, aga tegelikult piiratakse Euroopa elu hoopis üha põhjalikumalt ja enam. Reeglid, mida tihti sepiistavad ühiselt nimedeta tehnokraadid ja võimsad huvirühmad, on hakanud ära määrama meie töiseid suhteid, äriotsuseid, erialaettevalmistust, uudisvooge ja meelelahutust meedias. Praegu püüab Euroopa tihendada eeskirju, mis käivad sõnavabaduse kohta. See on euroopalik põlisvabadus, ilmsiks toodud südametunnistusvabadus. Selle piiramise sihtmärk pole rõvedus ega mingi muu rünne korraliku avaliku elu vastu. Euroopa valitsevad klassid soovivad hoopis nähtavalt piirata poliitilist mõttevahetust. Poliitilised liidrid, kes väljendavad ebamugavat tõde islami ja sisserände kohta, tiritakse kohtunike ette. Poliitiline korrektsus jõustab tugevad tabud ja sellega surutakse status quo küsitavaks seadmine poliitika mängumaast väljapoole. Vabaduse kultuuri ei julgusta vale Euroopa mitte kuidagi. Ta edendab

Meid piiratakse ja ohjatakse

hoopis turust juhitud ühetaolisuse ja poliitiliselt jõustatud sobindumise kultuuri.

17. Vale Euroopa uhkeldab ka sellega, et on pretsedenditult pühendunud võrdsusele. Ta väidab, et edendab diskrimineerimise vältimist ja kõigi rasside, religioonide ja identiteetide kaasamist. Selles ongi tõeliselt edenetud, kuid nüüdseks on maad võtnud utoopiline tegelikkusest irdumine. Viimase põlvkonna jooksul on Euroopa ajanud suurejoonelist multikultuursuse projekti. Suureks ebaõigluseks on peetud nõuet, ammuigi selle edendamist, et uued moslemitest sissetulijad assimileeruksid meie kommete ja tavade ning veelgi enam religiooniga. Meile öeldakse, et me pühendume võrdsusele ja see nõuab, et me ütleme lahti kõigest, mis viitab meie uskumusele, et meie kultuur on teistest parem. Paradoksaalsel kombel eitab Euroopa multikultuursuse ettevõtmine küll Euroopa kristlikke juuri, kuid toimleb ise ikkagi kristliku üleüldise armastuse ideaali raames ning seda liialdatud ja jätkusuutmatul kujul. Euroopa rahvastelt nõutakse enese ärasalgamise määra, mis on omane pühakutele. Meilt tahetakse, et me tunnistaksime XXI sajandi Euroopa suure auhiilgusena isegi oma kodumaa koloniseerimist ja oma kultuuri kadu, mis peaks olema justkui ühine eneseohverdamise akt sündima hakkava uue üleilmse rahu ja rikkuse kogukonna heaks.

Multikultuursus
ei tööta

18. Seda laadi mõtlemises on sees suur annus petmissoovi. Enamik inimesi meie valitsevatest klassidest eeldab kahtlemata, et Euroopa kultuur on teistest parem, mida aga ei tohi avalikult väita immigrante solvata võival viisil. Sellele eeldusele tuginedes arvatakse, et sulandumine toimubki loomulikult ja jõuab lõpule kiiresti. Vana imperialistliku mõtlemise ironilise järelkajana arvavad Euroopa valitsevad klassid, et mingil viisil ikka, ajaloo loomuse enda seaduste järgi, muutuvad "nemad"

Tahe petta
kasvab

igal juhul sellisteks nagu “meie” ning on täiesti mõeldamatu, et saaks juhtuda vastupidine. Nii kaua, kui see pole veel siiski juhtunud, rakendatakse ametlikku multikultuursust kui terapeutilist vahendit kahetsusväärsete, kuid “ajutiste” kultuuripingete leevendamiseks.

19. Petta tahtmist on rohkemgi ja ka tumedamat laadi. Viimase põlvkonna jooksul on üha suurem osa meie valitsevatest klassidest otsustanud, et kiirendatud globaliseerumine on nende endi huvides. Soovitakse üles ehitada riikide ülesed institutsioonid, mida saab ohjata ilma rahvaste suveräänsusest tuleneva tülinata. Üha selgemaks on saanud, et “demokraatia defitsiit” Euroopa Liidus ei ole lihtsalt tehniline probleem, mida saab lahendada protseduuriliste vahenditega. See on hoopis põhiline taotlus ja seda kaitstakse innukalt. Asja võidakse põhistada nii väidetavate majandushädavajadustega kui ka muust lahus areneva rahvusvahelise inimõigusnormistikuga, kuid riikide ülesed Euroopa Liidu institutsioonide saturaabid ärastavad ikka üht moodi Euroopa poliitilist elu ja vastavad kõigile selles protsessis kahtlemistele ikka üht moodi tehnokraatlikult – mingit alternatiivi ei ole. Nõnda seisamegi silmitsi pehme, aga üha tugevneva reaalse türanniaga.

Suureneb
tehnokraatlik
türannia

20. Praegu tuleb selgelt välja, kui ennast täis on vale Euroopa, kui palju eestvõitlejad tema toetamiseks muretuid pettekujutlemi ka kuhjaks. Eelkõige ilmneb aga, et vale Euroopa on palju nõrgem, kui keegi oskas ette kujutada. Ühiskonnaelu ei hoia kuidagi ülal massimeelelahutus ja materiaalne tarbimine. Multikultuursusideoloogia on meie ühiskondadelt lõiganud maha kõrgemad ideaalid ja võtnud ära julguse väljendada uhkust isamaa üle ning nüüd on meil raske mobiliseerida tahet mis tahes enesekaitsemiseks. Usaldust ühiskonna vastu ja sotsiaalset sidusust ei uuenda ei ilukõned kaasamisest ega

Vale Euroopa on
õrn ja väeti

ebaisikuline majandussüsteem, mis on rahvusvaheliste korporatsioonide määrata. Tuleb öelda ausalt välja: Euroopa ühiskonnad on väga katki hõõrdunud. Kui silmad tõesti lahti teha, on kohe näha üha kasvavat valitsusvõimu, ühiskonnaga manipuleerimist ja hariduse ideoloogiaga läbiimmutamist. Mitte üksnes islamiterror ei too meie tänavatele raskerelvastusega sõdureid. Praegu on märulipolitseid vaja ka vägivaldsete valitseva korra vastaste protestide mahasurumiseks ja isegi jooanud jalgpallifanaatikute hordidega hakkamasaamiseks. Inimeste fanaatiline ustavus oma jalgpallimeeskondadele on nende meeleheitlik väljendus sügavast soovist kuuluda omavahel kokku, mis jääb vales Euroopas muidu täiesti rahuldamata.

21. Vale Euroopa enda kõrgelt hindamise tuliste poolehoidjate hulgas on paraku Euroopa intellektuaalsed klassid. Pole kahtlustki, et Euroopa tsivilisatsiooni suurimaid auhiilgusi on meie ülikoolid. Aga kui varem sooviti anda igale uuele põlvkonnale edasi möödunud aegade tarkust, siis nüüd paneb enamik inimesi ülikoolides võrdusmärgi kriitilise mõtlemise ja mineviku lihtsameelse mahasalgamise vahele. Euroopa vaimule on ikka teed näidanud intellektuaalse aususe ja objektiivsuse järjekindel rakendamine. Kuid viimase kahe põlvkonna jooksul on see õilis ideaal teisenenud. Enesepiiramine, mis varem püüdis vabastada mõistust domineeriva seisukoha türanniast, on nüüd tihti muundunud enesega rahulejäävaks ja läbimõtle mata vimmaks kõige selle vastu, mis on meie endi oma. See kultuuriline mahasalgamishoiak lasebki odaval ja kergel viisil olla "kriitiline". Viimase põlvkonna jooksul on seda loengusaalides palju harjutatud ja temast on saanud doktriin, dogma. Sellise usu tunnistamist on hakatud pidama "valgustatuse" ja vaimse väljavalituse märgiks. Nõnda ongi meie ülikoolidest nüüdseks saanud käimasoleva kultuuri lagundamise aktiivsed toimepanijad.

Võimust on võtnud enda mahasalgamise kultuur

22. Meie valitsevad klassid edendavad inimõigusi. Nad võitlevad hoolega kliimamuutuse vastu. Nad kujundavad välja üleilmset ühtsemat turumajandust ja kooskõlastavad eri maade maksupoliitikat. Nad jälgivad, et edeneks sugudevaheline võrdsus. Oi kui palju nad meie heaks teevad! Mis see loeb, mil viisil nad seda teevad? Mis see loeb, et Euroopa rahvad kahtlevad üha enam, kas selline on ikka õige valitsemine?

Eliit käib ülbitsedes kõigile välja oma voorusi

23. Üha suurem skepsis on täiesti õige. Tänapäevast Euroopat valitseb sihitu materialism, mis on osutunud võimetuks inimestele selgeks tegema, miks saada lapsi ja luua perekondi. Mahasalgamise kultuur võtab järgmiselt põlvkonnalt arusaamise, kes nad on. Mõnel meie maal on piirkondi, milles moslemid elavad mitteametlikult väljaspool kohalikku õigusruumi, justkui nad oleksid kolonistid, mitte samuti meie ühiskonna liikmed. Meid lahutab üksteisest individualism. Miljonite eluväljavaateid muudab globaliseerumine. Kui meie valitsevaid klasse ei usaldata, siis nad väidavad, et töötavad lihtsalt vältimatute asjade kallal, et kohaneda möödapääsmatute hädavajadustega. Polevat mingit teist teed, mida minna, ja vastu hakata olevat mõistusevastane. Asjad ei saavatki olla teisiti. Vastupanijad kannatavat nostalgia käes, mille eest tuleb nad hukka mõista kui rassistid ja fašistid. Ühiskonna lõhed ja kodanike usaldamatus saavad aga järjest rohkem ilmsiks, Euroopa avalikku ellu tuleb sisse üha rohkem viha ja tigidust ning keegi ei tea, millega see kõik lõpeb. Seda teed pidi ei tohi me enam edasi minna. Meil tuleb vale Euroopa türannia kõrvale heita. Alternatiiv on olemas.

Alternatiiv on olemas

24. Uuenemise töö algab teoloogilisest enesemõtestamisest. Osutub, et vale Euroopa kõikehõlmavuse ja kõige hõlmamise taotlused on tegelikult religiooniaasendaja rakendamine. Sellel

Meil tuleb tagasi lükata

ersatsreligioonil on täielikult olemas niihästi usutunnistus kui ka anateemid, usust taganejaks vannutamised. See on tugev narkootikum, mis halvab Euroopa kui poliitilise kehandi. Meil tuleb nõuda, et religioossed pürgimused loetaks olemuslikult religiooni, mitte poliitika – ja veelgi vähem bürokraatia valda kuuluvaks. Meie poliitilise ja ajaloolise toimejõu tagasisaamiseks on täiesti mõõdapääsmatu, et Euroopa avalik elu muudetaks jälle ilmalikuks.

religiooni-
asendaja

25. See nõuab meilt vastutamisest kõrvale juhtivast ja ideoloogilist manipuleerimist toitevst pettekeelest loobumist. Jutt mitmekesisusest, kaasamisest ja multikultuursusest on tühi. Väga tihti rakendatakse sellist keelt, et lasta mingit meie ebaõnnestumist paista saavutusena. See, mis on ühiskonna solidaarsuse lagundamine, olevat “tegelikult” märk vastuvõtlikkusest, sallivusest ja kaasamisest. Selline keel on turunduskeel – keel, mis on kutsutud tegelikkust hägustama, mitte valgustama. Me peame taas üles leidma püsiva aukartuse tegelikkuse vastu. Keel on tundlik vahend ja nuiana äsamine rikub ta ära. Me peaksime seisma keelekorralikkuse eest. Häbimärgistamiseni langemine on märk sellest, kui mandunud me praegusel hetkel oleme. Me ei tohi lubada sõnadega hirmutamist ja seda enam tapmisähvardusi. Meil tuleb kaitsta neid, kes räägivad mõistuspäraselt isegi siis, kui me arvame, et neil on ekslikud vaated. Euroopa tulevik peab olema parimas mõttes liberaalne, see tähendab põhinema jõulisele avalikule mõttevahetusele, mis on vaba mis tahes vägivalda või sundimisega ähvardamisest.

Meil tuleb taas-
tada tegelik
liberaalsus

26. Et murda vale Euroopa ja selle utoopilise, pseudoreligioosse, piirideta maailma eest peetava ristikäigu lummus, on vaja kujundada uut tüüpi riigimeheliikkust ja uut tüüpi riigimehi. Mingi rahva hea poliitiline liider seisab hea just selle rahva eest.

Meil on tarvis
vastutust võt-
vaid riigimehi

Hea riigimees peab meie ühist Euroopa pärandit ja erilisi rahvustraditsioone küll suurepäraseks ja elustavaks, aga samas hapraks anniks. Ta ei lükka seda pärandit kõrvale ega sea teda kadumisohtu utoopiliste ulmade nimel. Sellised juhid ihkavad omaenda rahva tunnustust ega janune “rahvusvahelise üldsuse” heakskiidu järele, mis on tegelikult oligarhia avalike suhete masinavärk.

27. Kui me peame meeles, mis iseloomustab Euroopa rahvaid erilisel moel ja et see on tunnuslikult kristliku päritoluga, ei satu me segadusse multikultuurlaste valeyäidetest. Ilma assimileerumiseta sisseränne on koloniseerimine ja see tuleb tagasi lükata. Meil on õigustatud ootus, et need, kes rändavad meie maadesse, sulandavad endid meie rahvastesse ja võtavad omaks meie kombed. On tarvis, et seda ootust toetaksid kindlad meetmed. Multikultuursuse keel on üle võetud Ameerikast. Kuid Ameerikasse saabus suur sisserändeajastu XX sajandi alguses, mis oli märkimisväärselt kiire majanduse kasvu aeg maal, kus peaaegu puudus heaoluriik ja millel oli väga tugev rahvuslik enesemääratlus, millesse immigrante oodatigi ennast sulandavat. Kui suur hulk sisserändajaid oli vastu võetud, siis Ameerika sulges oma ukse peaaegu täielikult kahe põlvkonna ajaks. Kaasaegsete Ameerika ideoloogiate omaksvõtmise asemel peab Euroopa õppima hoopis sellest Ameerika kogemusest. See kogemus näitab meile, et võimas sulandumismootor on töökoht, et assimileerumist võib takistada helde heaolusüsteem ja et mõistlik poliitiline juhtimine võib mõnikord nõuda sisserände piiramist, isegi selle drastilist piiramist. Me ei tohi multikultuursusideoloogial lasta rikkuda oma poliitilist protsessi selle otsustamisel, kuidas parimal viisil teenida ühishüve. Ja selleks ongi vaja sel määral ühtsete ja solidaarsete rahvakogukondade olemasolu, kes üldse saavad oma hüve mõista ühisena.

Me peaksime uuendama rahvusriigi sisest ühtsust ja solidaarsust

28. Teise maailmasõja järel kujundati Lääne-Euroopas elujõulisi demokraatlikke riike. Nõukogude impeeriumi kokkukukkumise järel taastasid Kesk-Euroopa rahvad oma kodanikkonna elujõu. Mõlemad kuuluvad Euroopa suurimate saavutuste hulka. Kuid nad lähevad kaotsi, kui me ei tegele meie maadesse sisserändamise ja meie maade sees toimuva demograafilise muutusega. Multikultuursed saavad olla ainult impeeriumid ja selleks kujuneb ka Euroopa Liit, kui meil ei õnnestu sisserändepoliitika ja sulandumisstrateegiate hindamise kriteeriumiks seada uuesti solidaarsust ja kodanikkonna ühtsust.

Multikultuursed on ainult impeeriumid

29. Palju on neid, kes arvavad ekslikult, et Euroopat vapustavad ainult üksteisele vastandumised immigratsiooni küsimustes. Tegelikult on see ainult üks ühiskonna koe üldise lagunemise moodsa. Kogu see üleshargnemine tuleb tagasi pöörata. Me peame ühiskonna eri rollidele andma tagasi algse väärikuse. Lapsevanematel, õpetajatel ja õppejõududel on kohustus kujundada oma hoolealuseid. Me peame seisma vastu erialase teadmise ja oskuse kultusele, mis tuleb tarkuse, taktitunde ja haritud elu poole pürgimise arvelt. Euroopa uuenemist ei saa sündida, kui kindlalt ei jää tagasi lükkamata liialdatud võrdsustamine ja tarkuse taandamine tehniliseks teadmiseks. Me anname heakskiidu uusaja poliitilistele saavutustele. Igal mehel ja naisel peab olema võrdne hääleõigus. Kaitsta tuleb põhiõigusi. Kuid elutervel demokraatlikul riigil on vaja poliitilisi ja kultuurilisi astmestikke, hierarhiaid, mis julgustavad tipptaseme poole pürgimist ja lasevad anda au neile, kes teenivad ühishüve. Me peame taastama vaimusuuruse tunnetuse ja andma sellele küllaldaselt au, nii et meie tsivilisatsioon saaks seista vastu ühelt poolt pelga rikkuse kasvavale võimule ja teisalt labasele meelelahutusele.

Ühiskonna heaolu toidab kohane astmestik, hierarhia

30. Inimväärikus on rohkem kui õigus olla jäetud omaette ja rahvusvahelised doktriinid ei ammenda seda, mida nõuab õiglus, ja ammugi mitte seda, mida nõuab hüve. Euroopal on tarvis jõuda uuesti ühisele arusaamisele sellest, mis on kõlbluskultuur, nii et elanikkonda saaks juhtida elama vooruslikult. Me ei tohi lasta valel arusaamisel vabadusest tõkestada seaduse mõistlikku kasutamist pahede heidutamisel. Meil tuleb olla andestav inimliku nõrkuse suhtes, kuid Euroopa ei saa hakata õitsema, kui jääb taastamata ühine püüdlemine korraliku käitumise ja inimese tippujõudmise poole. Väärikuse kultuuri läte on korralikkus ja meie eluseisuse seatud kohustuste lõpuni täitmine. Meil tuleb jälle saavutada selline ühiskonnaklasside vaheline vastastikune austus, mis hindab kõrgelt iga inimese tegelikku panust.

Meil tuleb taas-
tada
kõlbluskultuur

31. Me tunnistame küll vabaturumajanduse positiivseid külgi, kuid meil tuleb seista vastu nendele ideoloogiatele, mis proovivad turuloogikat ainukehtestada. Me ei saa anda kõike müügiks. Turud toimivad hästi, kui kehtib seaduslikkus, aga meie seaduslikkusele tuleks seada kõrgem eesmärk kui majanduse tõhusus. Turud toimivadki kõige paremini, kui nad on sisestatud tugevatesse, turuväliste põhimõtete alusel korraldatud ühiskondlikesse institutsioonidesse. Majanduskasv toob küll kasu, kuid see pole ülim hüve. Turud tuleb allutada ühiskondlikele eesmärkidele. Tänapäeval ähvardab äriühingute gigantne suurus isegi poliitilist suveräänsust. Riikidel tuleb teha koostööd, et saada jagu üleilmsete majandusjõudude kõrkusest ja meeletusest. Me kinnitame, et valitsused võivad mõistlikult kasutada oma võimu, et hoida alal mittemajanduslike ühiskondlike hüvesid.

Turud tuleb allu-
tada ühiskond-
likele
eesmärkidele

32. Me usume, et Euroopal on ajalugu ja kultuur, mis väärivad säilitamist. Paraku reedavad meie ülikoolid väga sageli meie

Haridus tuleb
ümber

kultuuripärandi. Meil on vaja ümber kujundada õppekavad, et edendada oma ühise kultuuri edasiandmist, selle asemel, et noori ideoloogiliselt läbi immutada enese mahasalgamise kultuuriga. Iga taseme õpetajad ja mentorid kannavad mäletamise kohustust. Nad peaksid olema uhked, kui saavad olla sillaks möödunud ja tulevaste põlvkondade vahel. Me peame uuendama ka Euroopa kõrgkultuuri, võtma ühiseks mõõdupuuks üleva ja ilusa ning lükkama tagasi kunsti madaldamise millekski poliitilise propaganda taoliseks. See nõuab eestseisjate uue põlvkonna kujundamist. Äriühingud ja bürokraatia on osutunud halbadeks kunsti eest seisjateks.

kujundada

33. Abielu on kodanikuühiskonna põhialus ning meeste ja naiste vahelise kooskõla lähtekoht. See on intiimne kokkukulumine, mis kujundatakse majapidamise ülalhoidmise ja laste kasvatamise ümber. Me kinnitame, et meie põhilised rollid inimestena ühiskonnas on olla isad ja emad. Igasse nägemusse sellest, mis on inimese õitseng, kuuluvad lahutamatult abielu ja lapsed. Nendelt, kes toovad lapsed siia ilma, nõuavad nad ohverdusi. See ohverdamine on õilis ja seda tuleb austada. Me kiidame heaks mõistlikud ühiskondlikud meetmed, mis julgustavad ja tugevdavad abielu, laste sigitamist-sünnitamist ja kasvatamist. Ühiskonnal, mis ei võta lapsi omaks, pole tulevikku.

Kesksed on abielu ja perekond

34. Tänapäevases Euroopas valitseb suur ärevus, kuna tõusvat niinimetatud "populism", kuigi selle mõiste tähendust kunagi ei määratleta ja teda kasutatakse enamasti hurjutusena. Meie oleme selles asjas kahtlevad. Euroopal tuleb küll tugineda oma pärimuse sügavale tarkusele ning jätta aluseks võtmata lihtsustatud hüüdlused ja vastandavad tundelised üleskutsed, kuid suur osa sellest uuest poliitikanähtusest võib olla eluterve vastuhakk vale Euroopa türanniale, mis paneb "ebademokraatlikkuse" sildi millele tahes, mis seab ohtu tema enda moraalse

Kaasama peaks populismi

õigustatuse monopoli. Niinimetatud “populism” seab küsitavaks status quo diktatuuri, “keskme fanatismi” ja nii ongi õige. Ta annab märku, et isegi meie mandunud ja vaesunud poliitilise kultuuri keskelt võib uuesti sündida Euroopa rahvaste ajalooline toimejõud.

35. Me kuulutame valeks väite, et puudub vastutustundlik alternatiiv ühendatud turgude, riikideülese bürokraatia ja libekeelse meelelahutuse kunstlikule ja hingetule solidaarsusele. Leivast ja tsirkusest jääb väheks. Vastutustundlik alternatiiv on tõeline Euroopa.

Meie tulevik on
tõeline Euroopa

36. Siin ja praegu palume kõigil eurooplastel meiega ühineda ja lükata tagasi utoopiline ulm ilma piirideta multikultuursest maailmast. Me armastame õigusega oma kodumaasid ja püüame anda oma lastele edasi kõik need üllad asjad, mille me ise oleme pärandiks saanud. Meil kui eurooplastel on lisaks olemas ka ühine pärand ja see pärand kutsub meid elama üheskoos rahus kui mitme rahva Euroopa. Uuendagem siis rahvasuveräänsus ja leidkem uuesti üles väärikus, mis meil on ühiselt Euroopa tuleviku eest vastutades.

Meil tuleb võtta
vastutus

Phillipe Bénéton (France)

Rémi Brague (France)

Chantal Delsol (France)

Roman Joch (Česko)

Lánczi András (Magyarország)

Ryszard Legutko (Polska)

Roger Scruton (United Kingdom)

Robert Spaemann (Deutschland)

Bart Jan Spruyt (Nederland)

Matthias Storme (België)

Pierre Manent (France)

Dalmacio Negro Pavón (España)

u